

Απόρριψη αιτήματος χορήγησης άδειας διαμονής σε αλλοδαπό καταχωρισμένο στο Σύστημα Πληροφοριών Σένγκεν από τρίτο κράτος μέλος

Νομίμως απορρίφθηκε αίτημα χορήγησης άδειας διαμονής σε αλλοδαπό - σύζυγο Έλληνα πολίτη εγγεγραμμένο στο Σύστημα Πληροφοριών Σένγκεν από άλλο κράτος κατόπιν στάθμισης των περιστάσεων της προσωπικής και οικογενειακής ζωής του και της συνδρομής λόγων δημοσίου συμφέροντος, όπως τεκμηριώνονται σε απόρρητα έγγραφα

έφεση – αίτηση ακύρωσης – χορήγηση άδειας διαμονής σε σύζυγο Έλληνα πολίτη – άρθρο 25 της Σύμβασης της 19ης Ιουνίου 1990 για την εφαρμογή της Συμφωνίας του Σένγκεν της 14ης Ιουνίου 1985 (ΣΕΣΣ) – κράτος μέλος καταχώρισης – κράτος μέλος χορήγησης τίτλου διαμονής – διαδικασία διαβούλευσης – σοβαροί λόγοι, κυρίως ανθρωπιστικοί ή λόγοι που απορρέουν από διεθνείς υποχρεώσεις

ΣτΕ (Τμ. Δ'), απόφαση αριθμ. 236/2025, 05.02.2025

Με την υπ' αριθμ. 236/2025 απόφαση, το Δ' Τμήμα του Συμβουλίου της Επικρατείας έκανε δεκτή έφεση κατά πρωτόδικης απόφασης με την οποία απορρίφθηκε αίτηση ακυρώσεως κατά αιτήματος χορήγησης άδειας διαμονής και συνακόλουθα δίκασε την αίτηση ακυρώσεως στην ουσία της, απορρίπτοντάς την.

Ως προς το ιστορικό της υπόθεσης, ο αιτών, υπήκοος Γεωργίας, υπέβαλε, το 2017, αίτημα χορήγησης άδειας διαμονής υπό την ιδιότητα του συζύγου Ελληνίδας πολίτη. Το 2019, το αίτημά του απορρίφθηκε με απόφαση του αρμόδιου Συντονιστή της Αποκεντρωμένης Διοίκησης και επιβλήθηκε σε βάρος του το μέτρο της επιστροφής με οικειοθελή αναχώρηση. Η απόρριψη έλαβε χώρα, ειδικότερα, για λόγους δημοσίας τάξης και ασφάλειας, ενόψει του ότι διαπιστώθηκε εγγραφή του στο σύστημα SIS II από άλλο κράτος μέλος της Σύμβασης Σένγκεν, και εν προκειμένω από την Τσεχία, με περιεχόμενο την απαγόρευση εισόδου ή διαμονής του σε έδαφος Σένγκεν (άρθρο 24 του Κανονισμού 1987/2006). Σύμφωνα με συμπληρωματικά έγγραφα που χορηγήθηκαν από τις τσεχικές αρχές, διευκρινίστηκε στο Δικαστήριο ότι ο αιτών καταχωρίστηκε στο Σύστημα SIS II «λόγω του πιθανού κινδύνου υπονόμευσης της δημόσιας τάξης».

Σε κανένα στάδιο της διαδικασίας ενώπιον του Πρωτοδικείου αλλά και του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν έλαβε ο αιτών περαιτέρω πληροφορίες σχετικά με τους λόγους εγγραφής του. Ωστόσο, στο Συμβούλιο της Επικρατείας περιήλθε, μεταξύ των λοιπών στοιχείων του φακέλου, έγγραφο της αρμόδιας αστυνομικής διεύθυνσης χαρακτηρισμένο ως απόρρητο.

Το Συμβούλιο της Επικρατείας έκανε δεκτή την έφεση με το σκεπτικό ότι εσφαλμένα το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δέχθηκε ότι το αντικειμενικό γεγονός μόνον της καταχώρισης συνιστά, αυτό αφ' εαυτού, επαρκή αιτιολόγηση της απορριπτικής απόφασης. Αντίθετα, το άρθρο 25 της Σύμβασης για την εφαρμογή της Συμφωνίας του Σένγκεν (ΣΕΣΣ), ερμηνευόμενο σε συνδυασμό με το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ, προδιαγράφει ως εξής τη διαδικασία που ακολουθείται σε αντίστοιχες περιπτώσεις: αρχικώς, ζητεί από το κράτος καταχώρισης όλες τις συμπληρωματικές πληροφορίες, οι οποίες συνδέονται με και τεκμηριώνουν την επίμαχη καταχώριση. Κατ' εκτίμηση των πληροφοριών αυτών, της αιτήσεως του ενδιαφερομένου και ιδίως των τυχόν σοβαρών λόγων, των οποίων γίνεται επίκληση, και αφορούν ιδίως την ύπαρξη οικογενειακών δεσμών, που εμπίπτουν στο προστατευτικό πεδίο του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ, η Διοίκηση θα προβεί σε στάθμιση μεταξύ του δημοσίου συμφέροντος, το οποίο διασφαλίζεται με την καταχώριση στο πληροφοριακό σύστημα Σένγκεν και την επιβολή του μέτρου απαγόρευσης, αφενός, και των δικαιωμάτων του αλλοδαπού, αφετέρου. Εάν στο πλαίσιο αυτής της στάθμισης καταλήξει σε κρίση περί αποδοχής του αιτήματος, τότε μόνο οφείλει να κινήσει τη διαδικασία της διαβούλευσης του άρθρου 25 ΣΕΣΣ με το έτερο κράτος μέλος. Αν, αντίθετα, καταλήγει σε κρίση περί απόρριψης του αιτήματος, η διαδικασία της διαβούλευσης δεν συντρέχει λόγος να ενεργοποιηθεί.

Μετά την εξαφάνιση της πρωτοβάθμιας απόφασης, το Συμβούλιο της Επικρατείας, προχωρώντας στην εκδίκαση της αίτησης ακυρώσεως (άρθρο 64 π.δ. 18/1989), την απέρριψε ως αβάσιμη, με το σκεπτικό ότι, σε κάθε περίπτωση, δεν προκύπτει από τα στοιχεία του

φακέλου η ύπαρξη σοβαρών λόγων συναρτώμενων με τις περιστάσεις της οικογενειακής ζωής του αιτούντος που θα δικαιολογούσαν τη χορήγηση της αιτηθείσας άδειας. Σε σχέση δε με το απόρρητο των διαβιβασθέντων από τις τσεχικές αρχές συμπληρωματικών πληροφοριών, η διαβάθμισή τους δικαιολογείται, ενώ το περιεχόμενό τους ελήφθη πάντως υπόψη από το δικαστήριο, παρά τη μη κοινοποίησή τους στον αιτούντα. Ενόψει αυτών, η προσβαλλόμενη πράξη κρίθηκε ως νομίμως και επαρκώς αιτιολογημένη.

Παρατηρήσεις

Άννα Ζήση*

Η σχολιαζόμενη απόφαση παρουσιάζει δύο, διακριτά μεταξύ τους, άξια σχολιασμού σημεία. Πρώτον, από σκοπιάς ενωσιακού δικαίου, ερμηνεύει με ενδιαφέροντα τρόπο το άρθρο 25 της Σύμβασης της 19ης Ιουνίου 1990 για την εφαρμογή της Συμφωνίας του Σένγκεν της 14ης Ιουνίου 1985 (εφεξής, ΣΕΣΣ), η οποία κυρώθηκε με τον ν. 2514/1997. Δεύτερον, αφορά το διαχρονικό ζήτημα της εξισορρόπησης απορρήτων εγγράφων και δικαιώματος δικαστικής προστασίας στο πλαίσιο της διοικητικής δίκης.

1. Η «διαβούλευση» μεταξύ των κρατών μελών στο πλαίσιο της ΣΕΣΣ

Στο πλαίσιο της σχολιαζόμενης απόφασης, το *ratione temporis* εφαρμοστέο δίκαιο ανάγεται στο άρθρο 25 ΣΕΣΣ. Ήδη, μετά τη θέση σε ισχύ του Κανονισμού 1861/2018, το ως άνω άρθρο 25 έχει διαγραφεί, και το ουσιαστικό περιεχόμενο των ρυθμίσεων των δύο παραγράφων του έχει μεταφερθεί – εμπλουτισμένο – στα άρθρα 27 έως 30 του Κανονισμού. Και στις δύο εκδοχές της, η κατ’ ουσία ρύθμιση αντανακλά δύο όψεις του αυτού προβλήματος, που συνίσταται στον κίνδυνο δημιουργίας ασυμβίβαστων καταστάσεων όταν σε υπήκοο τρίτης χώρας χορηγείται άδεια διαμονής ενώ ταυτόχρονα ο ίδιος έχει καταχωριστεί στο Σύστημα Πληροφοριών Σένγκεν ως ανεπιθύμητος στον χώρο Σένγκεν και το αντίστροφο¹. Το άρθρο 25 ΣΕΣΣ, και οι νυν διατάξεις του Κανονισμού, επιλύουν το ζήτημα καλώντας τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη σε διαβούλευση, προηγούμενη ή εκ των υστέρων, αναλόγως αν αυτή λαμβάνει χώρα πριν ή αφότου δημιουργηθούν οι αντικρουόμενες καταστάσεις (καταχώριση στο SIS και χορήγηση τίτλου διαμονής)².

Σε αυτό το πλαίσιο, η εν προκειμένω κρίσιμη διάταξη του άρθρου 25 παρ. 1 ΣΕΣΣ ορίζει, κατά γράμμα, ότι, όταν συμβαλλόμενο μέρος σκοπεύει να χορηγήσει τίτλο διαμονής σε αλλοδαπό που έχει καταχωριστεί από έτερο κράτος μέλος, προβαίνει σε διαβούλευση με το τελευταίο και λαμβάνει υπόψη τα συμφέροντά του. Ο τίτλος διαμονής χορηγείται μόνο για σοβαρούς λόγους, κυρίως ανθρωπιστικούς ή απορρέοντες από διεθνείς υποχρεώσεις. Αν ο τίτλος διαμονής χορηγηθεί, το καταχωρούν κράτος προβαίνει στην ανάκληση της καταχωρίσεως, αλλά μπορεί να καταχωρίσει τον αλλοδαπό αυτό στον εθνικό κατάλογο.

Το Συμβούλιο της Επικρατείας, το πρώτον με την υπ’ αριθμ. 217/2023 απόφασή του, υιοθέτησε μια στενή ερμηνεία του άρθρου 25 παρ. 1 ΣΕΣΣ, την οποία και ακολουθεί η σχολιαζόμενη απόφαση. Σύμφωνα με αυτή την εκδοχή, που εκκινεί από τη στενή ερμηνεία του γράμματος της διάταξης, υποχρέωση διαβούλευσης καθιερύεται όταν η εθνική διοίκηση, έχοντας αντλήσει πληροφορίες σχετικά με την καταχώριση του αλλοδαπού στο έτερο κράτος και τους λόγους της, καταλήγει ωστόσο στο πλαίσιο της στάθμισης σε θετική κρίση για τη χορήγηση ή ανανέωση του αιτούμενου τίτλου. Αντίθετα, εάν καταλήγει στην άρνηση ή ανάκληση του τίτλου διαμονής, δεν συντρέχει

* ΜΔΕ, Δικηγόρος, Επιστ. Συνεργάτης ΚΑΕΟΔ, Στέλεχος ΜΟΠΑΔΙΣ

¹. ΔΕΕ C-204/17, Ε., 16.01.2018, ECLI:EU:C:2018:8, σκ. 38, ΔΕΕ C-193/19, *Migrationsverket*, 04.03.2021, ECLI:EU:C:2021:168, σκ. 31.

². Με αυτό το νόημα, πρόκειται για προηγούμενη διαβούλευση στην περίπτωση του άρθρου 25 παρ. 1 της ΣΕΣΣ και των άρθρων 27 και 28 του Κανονισμού 1861/2018, ενώ για εκ των υστέρων διαβούλευση στην περίπτωση του άρθρου 25 παρ. 2 της ΣΕΣΣ και του άρθρου 29 του Κανονισμού 1861/2018.

λόγος προσφυγής στη διαδικασία της διαβούλευσης, καθώς, σε κάθε περίπτωση, οι αποφάσεις των δύο εμπλεκόμενων κρατών δεν είναι αντιφατικές μεταξύ τους, αλλά συμπλέουν³.

Στο πλαίσιο αυτής της ερμηνευτικής εκδοχής, εντοπίζονται δύο διακριτές «φάσεις» επικοινωνίας με τις αρχές του καταχωρούντος κράτους: η απλή λήψη συμπληρωματικών στοιχείων και πληροφοριών σχετικά με την εγγραφή, και η διαδικασία της διαβούλευσης. Το δεύτερο στάδιο ενεργοποιείται μόνο αν η διοικητική αρχή άγεται σε θετική απόφαση.

Η ερμηνευτική εκδοχή του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν παρανοεί το γράμμα («όταν ένα συμβαλλόμενο μέρος πρόκειται να χορηγήσει τίτλο διαμονής ...»⁴), ούτε το πνεύμα της διάταξης, καθώς είναι αληθές ότι στην περίπτωση αρνητικής απόφασης δεν τίθεται ζήτημα ασυμβατότητας. Μπορούν, ωστόσο, να διατυπωθούν ορισμένα σημεία προβληματισμού: πρώτον, η ερμηνευτική αυτή εκδοχή εκκινεί από την παραδοχή – που όμως δεν βρίσκει έρεισμα στο γράμμα της διάταξης – ότι το ενδιαφερόμενο κράτος έχει σε πρώτη φάση ζητήσει και λάβει συμπληρωματικές πληροφορίες από το καταχωρούν κράτος, και ότι επί τη βάση αυτών προβαίνει αυτόνομα στη ζητούμενη στάθμιση. Στο μέτρο που το στάδιο αυτό της λήψης συμπληρωματικών πληροφοριών δεν προκύπτει σαφώς από τη διάταξη, υποστηρίξιμη από το γράμμα της τελευταίας είναι και η ερμηνευτική εκδοχή ότι το πλαίσιο της διαβούλευσης περιλαμβάνει και τη λήψη των αναγκαίων πληροφοριών και, επομένως, ενεργοποιείται σε κάθε περίπτωση.

Εάν τα δύο είναι διακριτά, δηλαδή η διαβούλευση δεν συνίσταται στην παροχή από το καταχωρούν κράτος των σχετικών πληροφοριών, τότε ανακύπτει επίσης το ερώτημα σε τί συνίσταται κατά περιεχόμενο η διαβούλευση; Αποτελεί μια διαπραγμάτευση των δύο αποκλειστικά επί των «ενστάσεων» του καταχωρούντος κράτους, ενόψει των συμφερόντων του; Η εκδοχή αυτή (δηλαδή να συνίσταται η διαπραγμάτευση αποκλειστικά σε ενστάσεις και σταθμίσεις σκοπιμότητας και συμφερόντων των δύο ενδιαφερομένων κρατών) δεν εναρμονίζεται εύκολα με τη νομολογία του ΔΕΕ αναφορικά με την ερμηνεία του ίδιου άρθρου 25 ΣΕΣΣ. Ειδικότερα, στο πλαίσιο της ερμηνείας της παρ. 2 του άρθρου 25 ΣΕΣΣ, το ΔΕΕ έχει αναγνωρίσει ότι ο ενδιαφερόμενος αλλοδαπός μπορεί να επικαλείται ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων τα *έννομα αποτελέσματα* που απορρέουν από τη διαδικασία διαβούλευσης καθώς και τις *υποχρεώσεις* που συνεπάγονται τα αποτελέσματα αυτά⁵. Παρότι το περιεχόμενο αυτών των έννομων αποτελεσμάτων και υποχρεώσεων δεν εξειδικεύθηκε περαιτέρω, είναι ζητούμενο ποια έννομα αποτελέσματα και υποχρεώσεις μπορεί να αντλήσει ο ενδιαφερόμενος εάν η διαδικασία της διαβούλευσης δεν αφορά δεδομένα και πληροφορίες που αφορούν στην κατάσταση του, αλλά τα επικαλούμενα συμφέροντα των δύο ενδιαφερομένων κρατών. Ακολουθώντας την ερμηνευτική εκδοχή του Συμβουλίου της Επικρατείας, το περιεχόμενο αυτών μάλλον εξαντλείται στην επίκληση της παράλειψης του κράτους μέλους να κινήσει τη διαδικασία της διαβούλευσης σε περίπτωση που όφειλε να το πράξει.

II. «Σοβαροί λόγοι» έναντι σοβαρών απορρήτων

Όποια εκδοχή και αν θεωρηθεί ορθότερη ως προς τις συνθήκες ενεργοποίησης της διαδικασίας της διαβούλευσης, το καθ' ύλην αντικείμενο της στάθμισης που καλούνται να διενεργήσουν οι αρμόδιες αρχές είναι αναντίρρητο: οι δύο πόλοι της στάθμισης είναι, αφενός, το δημόσιο συμφέρον το οποίο εξυπηρετεί η καταχώριση του αλλοδαπού στο πληροφοριακό σύστημα Σένγκεν και το μέτρο της απαγόρευσης εισόδου, και, αφετέρου, οι

³. ΣτΕ 217/2023, σκ. 5, ΣτΕ 236/2025, σκ. 6. Βλ. συναφώς από τη νομολογία των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων ΔΠρΘεσ 5/2025, σκ. 7.

⁴. Οι λοιπές γλωσσικές εκδοχές της διάταξης είναι εξίσου αμφίσημες («where a Contracting Party considers issuing a residence permit», «lorsqu'une Partie Contractante envisage de délivrer un titre de séjour») χωρίς να αναφέρονται ρητά σε περίπτωση θετικής απόφασης. Μπορεί πάντως να παρατηρηθεί ότι η συναφής διάταξη του άρθρου 22 του Κώδικα Θεωρήσεων (Κανονισμός 810/2009) υιοθετεί, αντίθετα, σαφώς ευρύτερη διατύπωση περί διαβούλευσης «κατά την εξέταση αιτήσεων».

⁵. ΔΕΕ C-204/17, ό.π., σκ. 56-60.

τυχόν επικαλούμενοι από τον αλλοδαπό «σοβαροί λόγοι, κυρίως ανθρωπιστικοί ή λόγοι που απορρέουν από διεθνείς υποχρεώσεις». Η διατύπωση αυτή του άρθρου 25 ΣΕΣΣ συναρτάται από την υπάρχουσα νομολογία σχεδόν μονοπωλιακά με το αντλούμενο από το άρθρο 8 της ΕΣΔΑ δικαίωμα στην οικογενειακή ζωή. Εάν διαπιστωθεί ότι δεν προκύπτει από την αιτιολογία των σχετικών αποφάσεων ότι τα ως άνω αντικρουόμενα συμφέροντα σταθμίστηκαν επαρκώς από τη Διοίκηση, τα εθνικά δικαστήρια άγονται σε ακύρωση και αναπομπή στη Διοίκηση για νέα, νομίμως αιτιολογημένη κρίση⁶. Υπό συγκεκριμένες περιστάσεις, η αναπομπή συνοδεύεται από ρητή υπόδειξη στη Διοίκηση να αναζητήσει πρόσθετα συμπληρωματικά στοιχεία από τις αρχές του κράτους μέλους της καταχώρισης⁷.

Η υπό κρίση περίπτωση, ωστόσο, παρουσιάζει ως προς αυτό το σημείο σημαντική ιδιαιτερότητα: καθότι ο πρώτος πόλος της στάθμισης στοιχειοθετείται από πληροφορίες που χαρακτηρίζονται ως απόρρητες, η κρίση της Διοίκησης εξ ορισμού δεν είναι πλήρως αιτιολογημένη. Ωστόσο, η παραπάνω εκδοχή της ακύρωσης και αναπομπής στη Διοίκηση για εκ νέου αιτιολογημένη κρίση θα ήταν αλυσιτελής, εφόσον η Διοίκηση θα είχε σε κάθε περίπτωση κώλυμα να διαλάβει πλήρη και ειδική αιτιολογία διατηρώντας ταυτόχρονα τη διαβάθμιση των απόρρητων εγγράφων.

Το αδιέξοδο αυτό έχει επιλύσει ήδη πάγια νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας⁸ σύμφωνα με την οποία η υποχρέωση αιτιολογίας περιορίζεται (και ως εκ τούτου δεν συντρέχει λόγος ακύρωσης) όταν τα στοιχεία, στα οποία αυτή στηρίζεται, έχουν χαρακτηριστεί νομίμως ως απόρρητα. Τότε η Διοίκηση δεν έχει την υποχρέωση να τα αναφέρει στο σώμα της πράξης, όμως οφείλει να τα θέσει υπόψη του δικαστηρίου, το οποίο θα κρίνει ως ακολούθως: στη μεν περίπτωση που κρίνει ότι ο απόρρητος χαρακτήρας δεν δικαιολογείται ενόψει του περιεχομένου των σχετικών εγγράφων⁹, θα αναβάλλει την οριστική κρίση της υποθέσεως, προκειμένου ο αιτών να λάβει γνώση των στοιχείων αυτών και να διατυπώσει τις απόψεις του. Σε αντίθετη περίπτωση, όπως εν προκειμένω¹⁰, το δικαστήριο θα επιβεβαιώσει τη διαβάθμιση των απόρρητων εγγράφων και θα τα λάβει υπόψη για τη διαμόρφωση της κατ' ουσία κρίσης του, χωρίς να αναφερθεί στην απόφασή του στο κατ' ιδίαν περιεχόμενό τους.

Η δικονομική αυτή προσαρμογή, σε ένα δικαιosuγκριτικό πλαίσιο, δεν είναι ούτε η πλέον ούτε η λιγότερο προστατευτική για τον ενδιαφερόμενο διάδικο¹¹. Είναι πάντως, αναμφίβολα, μια δικονομική δίοδος που επιτυγχάνει να συγκεράσει τα αντιτιθέμενα έννομα αγαθά¹² εντός του πλαισίου που έχει θέσει και η συναφής νομολογία του ΕΔΔΑ¹³. Με αφορμή πάντως τις περιστάσεις της σχολιαζόμενης απόφασης, μπορεί να

⁶. ΔΠρΑθ 55/2022, ΔΠρ Θεσ 666/2023 κ.α.

⁷. ΔΠρΑθ 291/2019, ΔΠρΘεσ 124/2024 κ.α.

⁸. ΣτΕ 4600/2005 7μ., ΣτΕ 3717/2012, ΣτΕ 1551/2022 κ.α.

⁹. Ενδεικτικά, στην πρόσφατη ΔΠρΧαν 5/2024 (συμβ.), το επικαλούμενο ως απόρρητο έγγραφο κρίθηκε ότι δεν περιελάμβανε ευαίσθητες πληροφορίες, η κοινοποίηση των οποίων θα έθετε σε κίνδυνο τα συμφέροντα του κράτους ή θα δυσχέραινε τη διεξαγόμενη σχετικώς έρευνα των αρχών, ούτε περιείχε άξιες προστασίας αναφορές σε τρίτα πρόσωπα ή σε επιχειρησιακά, εσωτερικά δεδομένα της ΕΥΠ.

¹⁰. ΣτΕ 236/2025, σκ. 11: «...κατά την κρίση του Δικαστηρίου, ο χαρακτηρισμός πάντως των πιο πάνω συμπληρωματικών στοιχείων ως «απορρήτων» δικαιολογείται εν προκειμένω, διότι αποβλέπει στη διασφάλιση της ακεραιότητας της αστυνομικής έρευνας...».

¹¹. Hungarian Helsinki Committee, The Right to Know in the European Union: Comparative Study on Access to Classified Data in National Security Related Immigration Cases, 2024, διαθέσιμο ηλεκτρονικά στο <https://www.refworld.org/reference/research/hhc/2024/en/147915>. Για τα συγκριτικά συμπεράσματα της έρευνας για το σύνολο των κρατών για τα οποία συλλέχθηκαν δεδομένα, βλ. σσ. 66-68.

¹². Σ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ, Το απόρρητο εθνικής ασφάλειας στη διοικητική δικονομία, Εισήγηση στην ημερίδα της Εθνικής Σχολής Δικαστικών Λειτουργιών, 02.12.2021, διαθέσιμο ηλεκτρονικά στο https://www.esdi.gr/wp-content/uploads/images/stories/pdf/epimorfosi/2021/vlachopoulosdik_2021.pdf.

¹³. ΕΔΔΑ *Regner κατά Τσεχίας* (Προσφυγή No 35289/11), απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2017 του Τμήματος Ευρείας Σύνθεσης, ΕΔΔΑ *Muhammad και Muhammad κατά Ρουμανίας* (Προσφυγή No 80982/12), απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 2020 του Τμήματος Ευρείας Σύνθεσης. Επισημαίνεται πάντως ότι οι ως άνω κρίσεις του ΕΔΔΑ έχουν εκφερθεί υπό το φως των άρθρων 6 ΕΣΔΑ και 1 του 7ου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, τα οποία δεν

προσθεθεί στα πρακτικά προβλήματα που ενέχει η εφαρμογή αυτής της νομολογιακής γραμμής¹⁴ και το εξής: ο εν γένει προβληματισμός περί απορρήτων και δικαστικής προστασίας έχει τεθεί σχεδόν αποκλειστικά επ' αφορμή κρατικών απορρήτων. Στο πλαίσιο της υπό κρίση υπόθεσης, ωστόσο, προκύπτει ότι τα επικαλούμενα απόρρητα έγγραφα ευνόητα περιλαμβάνουν και πληροφορίες που συνιστούν κατ' ουσία δευτερογενές, μη εθνικό απόρρητο, δηλαδή πληροφορίες τις οποίες εμπιστεύτηκαν ως απόρρητες οι αρχές του κράτους μέλους της καταχώρισης στις εθνικές αρχές¹⁵. Στην περίπτωση αυτή, θα είχε πράγματι ο εθνικός δικαστής τη δυνατότητα να κρίνει ότι, ενόψει του περιεχομένου των σχετικών εγγράφων, δεν δικαιολογείται η διαβάθμιση του μη εθνικού απορρήτου ώστε να τεθεί αυτό υπόψη του διαδίκου;

Παρότι οι παραπάνω προβληματισμοί έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον, η αιτιολογία της σχολιαζόμενης απόφασης εν προκειμένω καθιστά σαφές ότι η κρίσιμη στάθμιση ήταν μια «εύκολη», μη οριακή στάθμιση: χωρίς να αναφερθεί βέβαια στον καλυπτόμενο από το επικαλούμενο απόρρητο πόλο της, επισημαίνει ότι ο έτερος πόλος, δηλαδή οι επικαλούμενοι από τον αιτούντα οικογενειακοί λόγοι, είναι σε κάθε περίπτωση αδύναμος, ενόψει του ότι, κατά την κρίση του δικαστηρίου, ο αιτών δεν επικαλέστηκε ιδιαίτερα «σοβαρούς λόγους» που να ανάγονται στις περιστάσεις της οικογενειακής ζωής του (λ.χ. μικρή διάρκεια κοινής συμβίωσης, μη απόκτηση τέκνων). Σε διαφορετική περίπτωση όπου διαπιστωμένα και αναντίρρητα θα συνέτρεχαν σημαντικοί οικογενειακοί δεσμοί, το έλλειμμα αιτιολογίας θα ήταν περισσότερο αισθητό, εφόσον το δικαστήριο θα αδυνατούσε να αποκαλύψει την αντίρροπη «σοβαρότητα» των καλυπτόμενων από απόρρητο λόγων εθνικής ασφάλειας.

βρίσκουν *ratione materiae* πεδίο εφαρμογής στην παρούσα υπόθεση (για το *ratione materiae* πεδίο εφαρμογής του άρθρου 1 του 7ου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου βλ. ΕΔΔΑ *Muhammad και Muhammad*, ό.π., παρ. 91-92, ενώ για τη μη ένταξη των υποθέσεων που αφορούν την είσοδο, διαμονή και απομάκρυνση αλλοδαπών στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 6 της ΕΣΔΑ βλ. ΕΔΔΑ *Μααουία κατά Γαλλίας* (Προσφυγή No 39652/98), απόφαση επί του παραδεκτού 5ης Οκτωβρίου 2000 του Τμήματος Ευρείας Σύνθεσης, παρ. 38-39, *Μ.Κ. και λοιποί κατά Γαλλίας* (Προσφυγή No 34349/18 κ.α.), απόφαση της 8ης Δεκεμβρίου 2022, παρ. 104-108.

¹⁴. Σ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ, ό.π.

¹⁵. ΣτΕ 236/2025, σκ. 11.